

[Poul Møller.]

muligt for flere i vort samfund at klare mere selv, at øge interessen for de private sociale, kulturelle, og religiøse sammenlutningers almennyttige gerning, at fjerne sambeskatningens værste følger og sikre, at ekstra indsats ikke beskattes ekstra hårdt, og at give den hårdt beskattede mellemstand en væsentlig skattelettelse.

I det omfang vi ved ændringer i de sociale sikringsordninger lægger byrder ned, efter, som ikke kan opvejes af lettelser i den direkte skat, vil jeg anse det for rigtigt, at tøjskatten afvikles. Den er nemlig et typisk eksempel på den misforståede sociale politik, der føres herhjemme. Samtidig med at man slår syv kors for sig ved enhver besparelse på de sociale budgetter, har man uden noget samvittighedsnag pålagt den jævne borgers mest nødvendige beklædning en tårnhøj beskatning. Det eneste, man opnår herved, er, at staten kommer til at forvalte en større del af borgernes indkomster, og det kan måske være i visse partiers interesse, men det er i modstrid med det, vi virker for.

Landets valutastilling blev ikke forbedret i maj. Meningen med den valutareserve, der er skabt, må imidlertid være, at vi ikke farer til panikagtige foranstaltninger, så snart mindre ubehageligheder melder sig. Kunne vi holde igen på de offentlige udgifter, vise større tilbageholdenhed med de offentlige investeringer — jeg tænker her også på trafikinvesteringerne — og ville regeringen samtidig forpligte sig til ikke at forstyrre den regulator, som ligger i selve valutanedgangens påvirkning af pengemængden, er det min tro, at valutatilbagegangen vil standse, inden vi nærmer os en foruroligende nedgang. Og oprigtig talt ville det i den forbindelse tillige fremme en gunstig udvikling, hvis f. eks. det ærede medlem hr. Hans Rasmussen og den højtærede handelsminister ville undlade at kræve eller bebude nye foranstaltninger, der vender sig imod befolkningens opsparring eller forbrug. Det kan kun skabe den frygt, som i sig selv er med til at øge inflationens kræfter.

Et gammelt ord siger, at hvad der kommer let, går let. Måtte det ikke slå til i denne situation. For regeringen har påtaget sig et meget tungt ansvar, om heldet,

der har tilsmilet den i så rigeligt mål, skulle svigte den. En regering, der i magsvejr har haft så vanskeligt ved at klare dagens problemer, ser vi meget nødig betroet landets skæbne i uvejr.

Jeg er ofte i tvivl om, hvordan regeringen og dens medlemmer egentlig bedømmer sig selv, når de er i enrum. Hvor megen selvkritik eller selvironi de er i besiddelse af, ved jeg ikke. Dog er jeg blevet glædeligt overrasket ved i Det radikale Venstres Almanak 1957 at finde optrykt et digt af Bertolt Brecht, hvori der gives udtryk for en betydelig selvkritisk indstilling fra i hvert tilfælde det ene af regeringspartiernes side.

Det indledes med ordene:

„Sandelig jeg lever i mørke tider!
Troskyldig tale er tabens.“

Og det hedder derefter:

„Ganske vist! Mit udkomme har jeg endnu. Men tro mig kun ved et tilfælde. Intet af det, jeg gør, berettiger mig til at mætte mig. Tilfældigt blev jeg skånet (Når heldet er slut, er jeg fortabt). Man siger mig: Spis og drik! Vær glad, at du har! Men hvordan kan jeg spise og drikke, når jeg river det, jeg spiser, fra den hungrende, og den tørstede mangler mit glas vand? Og dog spiser og drikker jeg.“

Disse ord fra Det radikale Venstres Almanak vil jeg gerne have skal komme til at stå over denne debat karakteriserende regeringen.

A. C. Normann: De to ærede ordførere for oppositionspartierne har anvendt en hel del af deres taletid til at beskæftige sig med det militære spørgsmål og under det økonomiske spørgsmål med problemerne omkring markedsdannelserne. Jeg finder begge dele meget naturligt, fordi det jo er de to hovedspørgsmål, som endnu henstår uafgjort.

Jeg vil gerne begynde med at sige lidt om det militære spørgsmål. Om den ikraftværende militærordning er der vel ikke stort andet at sige, end at den er forældet, ikke fra nogen side ønskes opretholdt og altså er forladt af alle. Derfor har det radikale venstre nu i to år rykket hårdt i forsvarsministeren for at få gang i arbejdet med en ny militærordning. Når dette arbejde alligevel er trukket ud, skyldes det